

KLÓFIZETÉSI ÁR:

Egész évre 6 frt.
Fél évre 3 frt.
Negyed évre 1 frt 50 kr.
Egyes szám ára: 15 krajczár.

Klófizetési cseppán a kiadóhivatalnál lehet
B. Gyarmaton.

Klófizetési pénzek, reklamációk és hírdetések a kiadóhoz intézendők.

NÓGRÁDI LAPOK

és HONTI HÍRADÓ.

Politikai, társadalmi s közgazdászati hetilap.

A lap szellemi részére s a nyiltárra vonatkozó minden külföldi és szerkesztői külföldiek.

Hirdetések díja: 6t háasbo petiszer
5 kr. — Nagyobb és többzori hírdetések jutányosan csökkenthetők.

Bélyeg minden beiktatásnál 30 kr.

Nyiltár garmond sor 30 kr.

Előfizetési felhívás

„Nógrádi Lapok“

1885-ik évfolyamára.

Előfizetési feltételek:

Egész évre 6 frt.
Fél évre 3 frt.
Egynegyedre 1 „ 50 kr.
Egy hónapra — „ 50 kr.

Az előfizetési pénzek egyedül a kiadóhoz cseppán, — legkorábban postautalvánnyal — a nyomtatandó példányok s pontos megküldés tekintetéből, mielőbb beiktatandók.

Kék László, Horváth Danó,
kiadó s lapfelfedező. fel. szerk.

Bortermelőink figyelmébe.

Nagyon alkalomszerűnek tartjuk ezuttal néhány figyelmeztető szót intézni bortermelőinkhez, kik egy évi fáradozás, keserves aggodalom és jelentékeny költsékezés után annyira mennyire kedvező bortermelésnek örvendhetnek, hogy helyzetük előnyeit — amennyire a körülmények engedik — lehetőleg értékesíteni is tudják.

Úgy tudjuk, hogy Francia, Spanyol, Görög és Olaszországban, valamint Schweizban az idei esztendőben a közepesen alul olyan bortermés várható, mely mind minőség, mind mennyiség tekintetében a külföldi szükségleteinek meg nem felel, s mindezek ellenére az eddigi vételkedv és kereskedői kombinációkból következtetve az ottani borok ára is meglehetősen magasnak ígérkezik.

Ezen jelenség legfőbb oka Francia ország nagyon is közepesen mondható bortermelésben leli magyarázatát. Az ottani borvi-

dékeken a fillokszéra pusztító hatása következtében már régóta nem voltak képesek megfelelni a borászúséglet igényeinek, s így Görög, Spanyol és Olasz országban nagy mennyiségű borvásárlásokat tettek az ottani fogyasztás kielégítése végett.

A jelen évben pedig az említett országokban is csak annyi bort képesek produkálni a mennyi az ottani szükségletet épen kielégíti s így kivitelre számítani nem lehet.

Ezekből észszerűleg következteti tehát, hogy nálunk Magyarországon — hol a jelen évben általában jó közégtermés constatáltatott mindenütt s minőség tekintetében is a jobbakközbe sorolható, — a boráraknak alacsonyoknak lenni nem lehet nem szabad!

Hogy kddvező áron értékesíthesük borainkat, az főképp tőlünk függ! A kereskedő természetesen jó szántából nem csigázna föl az árat, sőt a bor minőségét is ócsárolni igyekezik.

De ismerve ezen ránk nézve kedvező körülményeket — midőn nagyobb mérvű bor-kivitelre lehet kilátásunk — meg nem bocsátható bünt követnénk el, és saját megkárosításunknak mindmagunk volnánk okai, ha ily kedvező auspiciumok mellett is borainkat az eddigi szokás szerint poton éron elvesztegetnénk.

„Segits magadon, s az Isten is megsegít!“ Régi magyar példaszó, melynek ezuttal reánk nézve nagy jelentősége van. Segitsenek magunkon önerejükből a bortermelők minden hangzatos „borszövetkezet“ czégének meddő segédme nélkül.

A bortermelők saját helyesen felfogott érdeke követeli, hogy a lelketlen konzalok ki-

sértéseinek ellentállva igyekezzenek a nógrádi bor jó hírnevének megfelelő méltányos árat kivívni a vevők részéről, nehogy a szerencsés időt és helyzetet fel nem használva megint parin alul vesztegessék el borterméseiket.

Az idei bor minősége az eddigi legjobbak mellé sorozható, tehát joggal megvárhatja az az agyon szorongatott termelő, hogy fáradságának és az idő kedvező közreműködésének produktumáért méltó díját is elnyerhesse.

Résen kell lennünk, nehogy a nyereségek kisértései által saját magunk természetesen érdekeit feláldozzuk lelkiismeretlen haszonlósók kufarkodásainak. Szövetkezet nélkül, nehogy szövetkezet nélkül érdekeink veszélyes csorbát szenvedjenek!

Mi csinál az ellenzék?

A kis Hontvármegye felfaragt ellenzéké ismét megütötte a nagy dobát. — Még a maga szénájával, sinez rendben, máris kiterjesztési akarná az agitációt, nem csak Eastergom és Bárs, — hanem még Nógrád vármegyére is.

Hisz itt is van ellenzék, azt senki sem tagadja, hanem hogy a nógrádi ellenzék Hontvármegye példáját kövesse, annyi sütni valója csak van. Az a nagy hangú felhívás tehát, mit a honti ellenzék három vármegyébe bekiáltott, — üres és vak lármá.

A komoly gondolkodású hazaifak, még ha ellenzékiek is, kezdenek visszaritadni azon nagy hűbongtómelyet az ellenzéki agitátorok kifejezésnek. — Mert há ezek előtt csak a kormányrajtás cölje lebeg, — az csekszöket nem igen válogatják. Nem a haza beföldgitése, — de Tiszta Kálmánnak a megbuktatása a jelszó.

Jól ismertük Miletics Szvetozárt és mindazokat a szerb agitátorokat, kik azóta többé kevésbé szerepeltek, de letűntek a politika színteréről. Közölük senki se akarta beismerni, hogy ő nemzetiségi agitátor, sőt a mellett harcolt valamennyi, hogy ők a magyar kormány ellen felénnyire sem agitálnak úgy mint a ma-

TÁRCZA.

A pletyka.

Mitő a világot megtörtentette az isten, vagy ha a mai kor mindent tagadásban cava a genesis történetét nem hiszik, az átmenve mindenféle kő, vas és aranykoroszon magától megalkotódott, azóta a pletyka folyton virágzik s olyan csik, a mely soha sem megy ki a divatból.

A távirtd-huzat, de még Edison telefonja sem röpíti az emberi gondolatot oly gyorsan tova, mint ez — a valami, a mit vulgó cseppütelegrammnak szokás nevezni. Mint a laboda olyan épen, mentül jobban irtjuk, annál inkább tenyészik s boldog az, a ki más elérte azt a stadiumot, hogy nevet cseppán felelt.

A szalonok elms fénymázás padlóján, a csillár-fényes palotákban épen egy otthon van, mint a vaskók földes szobáiban és a legutolsó lebuiban. Kétféle pletyka van: ártatlan és ártalmas.

Ártatlan az, a melyket „trats“ nak szokás nevezni.

Az Arabbótimporalit fekete lé ott párolg a csésékben, az avaralon kalács és sütemény van felhalmozva és egy csomó asszony ül körülötte. Születésük, vagyoni állásuk megengedi nekik, hogy minden munka és gond nélkül éljenek, — idejüket pedig mégis csak kell valamivel töltönnök s mintán kezeiknek nipsceszükése a dologra, dolgot adnak — a nyelveiknek. A kalács igen finom, de mégis jobban esik abba a barna lébe a szép Piroskát belémártani, a ki olyan nagyon kacérkodik esténként azzal a kifent bajszu bonvéd-budraggyal s korszón, meg azt a kiállhatatlan hazsalik Pistát, a ki minden fáradozásait dacára sem akar beléharapni a házasság édes almájába, mert job-

ban totzik neki az ösvegy számtanácsosné, a kinek halójából egyáltalában nincs kedve valami salusi ártatlanságot kibontakozni.

Bizony szerencsén formán kerül ki mindenki abból a hig léből, de hát ez olyan ártatlan mulatság, hogy a jó asszonyágoknak rossz néven sem lehet venni, astán meg némi alapja van is a dolognak, mert Piroška nagysám csakugyan kacér egy hölgyecske és Bazzalik Pista urf nem tagadja, hogy édesebb a számtanácsosné pusziya, mint az a bizonyos oltár előtt sanctonalt paradicsomi gyümölcs. Hanem astán a pletyka másik fajtája, az már veszedelmesebb és azt rágalomnak szokás nevezni.

Vannak kiváltságos egyének, a kik a pletyka azt a nemét egészen hivatalosan üzik. Legfőbb passiojuk abban telik jó barátokat, házasságeket, szerelmeket összevesztíteni, undok koholmányokat gyártani s ha tehetségükben állana nem általánák megfertőztetni a szentséget s a posványba gázolni a legtisztább oltárképet is.

Az ilyen pletykák gyártója a legveszedelmesebb egyén, veszedelmesebb mint a ragályos pestis, veszedelmesebb mint a rabló, mert ezek öletünkől, vagyonunktól fosztanak meg, de amas attól, a mi a világon a legdrágább: a becsületől és a boldogságtól.

Kérdük is az ilyen egyént mint a dögvézt mindent. Kizárják a tisztességes társaságokból s ha esetleg találkoznak vele elfordulnak s aggodalmasan néznek körül, ha vajjon látta-e valaki, hogy mellettük ment el.

Legveszedelmesebb az ilyen hazug rágalmaszó pletykák gyártója akkor, ha ártani képes. Nincs előtte semmi se szent, semmi se tiszta s a mint becsületlen ő, olyanokká akar más is lealacsonyítani. Kigyó, ki azt marja meg legjobban, a ki aggodalmas gonddal és szeretettel melengette. Neveléséges azonban, ha nem

képes ártani és tehetetlen dühében rug, kapál, tajtékot tar, mint a veszett eb s mint pródára leő hűbongvárja, hogy hol okozhatna zenehonat és háborúságot.

Egy-egy bonus novo, egy-egy kevésbé beavaltott felül neki olykor s meghallgatja undok koholmányait, van akkor öröme s ugrálni, tánczolni tudna épen úgy mint Siva, a romboló istenség mikor gyönyörködött, hogy testvére, Visnu áldásteli munkáját szíjjal szírhatta.

Mindenki tudja, hogy Y. ur egészen a bálványozásig imádja a bűbájós X. nőt. Szeme ég, homlokakélpíru, ha csak ruhájának fodra érinti is és mind vándor bolygó a tündöklő csillagot, követi léptét, nyomán X. asszonyt is meghatja ez a messzerő imádat; Y. jó fiu, elég kellemes fiu és szívesen tűri meg magy mellett. Nincs is semmi baj közük, csak Y. Otbellőné is othellőibb feltékenysége ad alkalmat néha közük egy kis gyöngéd összevisszálkozására. Olyan az azonban mint a bárányfelleg, mert ha X.-né csillaglángu szemével rá mosolyog Y.-ra és báránypuha kezével végig simítja kócos haját, azonnal eltűnik homlokáról az árny és ismét ott égeti az oltárlángot bálványa lábai előtt.

Kapja-fogja magát hát a hazug rágalmak nagy mestere és megcsipli X-et az utcsán, a ki egészen nyugodtan indul egy barátjához látogatába.

Hűvös őszi idő van, Y. felgombolja kabátját, legyűri kalapja szélét s bodor füstöket erőszaktevő cigarettájából — elmélázva az őszi hervadáson — csendesen ballag a néptelen utcsán. Rikácsoló hang érinti fülét s kényszeríti megállni.

— A jó napot édes Y, jó napot, tegnap észre se vett, láttam milyen boldogan kísérgette a szép X. nőt a nagy utcsán.

Y. kitérőleg akar felelni, de már a rágalmak nagy mestere galléron csipő s mint a hullancs-tapad hozzá.

gyar ellenszék, és épenzággal nem akarnak más, mint a haza minden polgárának egyenlő jogokkal való felruházást. Szóval azt bizonyították, hogy ők ellenzék, semmi egyéb; de ami a magyarnak szabad, azt nekik nem szabad, s amit a magyarnál hazafiság címen tisztelünk, azt náluk a hazáértelme címevel bélyegesszük meg.

Azt állították Miletichék és azt állítja minden nemzetiségi agitátor. Egyik se ismeri el, hogy a magyar államháztartás ellenzése, csak azt, hogy a magyar kormány szarnokságának ellenzése; a hazát senki se imádja jobban mind ők, csak azt nem ismerik el, hogy ez a haza pusztán a magyar ajkúak hazája legyen, az. Szóval ha őket ily szempontból hallgatjuk, hát ők a legjobb hazafiak, csak éppen hogy ellenzék, azt pedig nem veheti rossz néven senki.

Azt tehát, amit most a torontáli kis földbirtokosok a magyar ellenzéki sajtó negice alatt a helyeslő tapsai közt beszélgetnek, azt már régen halljuk beszégetni; az „imádkozó szent hazánk” frázisokat is régen halljuk szegedezni, hanem azért rámerünk tenni mindenünket, hogy azok a nem magyar ajkú kisbirtokosok, kik ott a magyar ellenzékkel összefogva „gazdasági egyesület” címen ellenzéki klubot akarnak alkotni, testestől lelkestől nemzetiségi, de be hagyják magukat iratni a magyar ellenzéki firmába. Hiszen ezáltal csak is egyik régi vágyuk teljesedik: nemzetiségi csöklöknek szolgálhatása magyar ellenzék címen.

Csak hogy Tisza Kálmán, — aki feje lágyára nem esett, és még egyszer szülessék meg Apponyi Albert gróf, ha a Tisza eszén keresztül járni akar, — a politizáló gazdaság. habarék egyesület alapszabályait nem fogadja el, s hogy a temesi bánúság közepén egy kormányra éhes lovag által, bármi címen, nemzetiségi ellenzéki liga alakításuk, megengedni nem fogja.

Mert hát kinek másnak agyában születhetnek meg az ilyen eszme, mint az Apponyi Albert grófban? Hány mindenféle tervével állt már ő fel, nem lévén már olyan ajtó melyen ne kopogtatott volna, míg végre a közművelődési egyesület alakulásának idejében, a kisse írgatott kedélyeket felhasználva, a nemzetiségekre vetette szeme világát.

És hát persze, harangos neki az ellenzéki sajtó, még a szélsőbali „Egyetértés” is, melyben Irányi Dániel éppen akkor nyilatkozik, minden oly szövetség ellen, mely a függetlenségi pártot a mérekkelt ellenzék kegyelfutójával, Apponyi Albert gróffal gyanuba keverhetné. De hát az „Egyetértés” harangoz, mert Tisza ellen kell harangozni.

És az ellenzék nevesi „kortos politika”-nak a Tisza Kálmán politikáját! Az az ellenzék, mely most, amíg egyik kezével a közművelődési egyesületeket, másik kezével a nemzetiségi klubokat támogatja, és tanácsolja a torontáliaknak, hogy ne hátráljanak, hanem készítsenek új alapszabályt, okosabbat, fizikusabbat, melyivel a kormány éberségét könnyebben ki lehessen játszaniok.

És míg Janus arczuk egyik felével ide kacsingatnak, másik felével a szatmármegyei „Széchenyi egyesület” biztatják, hogy a gróf Károlyi Pista indítványát minden erejével karolja fel, tudva tudván, hogy ezt az indítványt megvalósítani nem lehet: nem lehet pedig azért, mert társadalmi csöklökre a megye nem adózthatja meg a közönséget, másodsor nem lehet azért, mert a megyét lakó más nemzetiségű pol-

gárok közt ezzel az adóval, mindennél sikeresebb agitációt lehetne kezdeni, és hatványozva ellensúlyozni, azt, amit ez az adó elérni képes lenne.

Tiszteljük és becsüljük a nemes gróf hazafiai buzgalmát, de be fogja ismerni, hogy ily célú adónak kivételét a kormány nem engedélyezheti. Nemcsak jogi szempontból nem, de esztétikai szempontból se. Hiszen azonnal bejárna Európát a jászó ama martyr-ságról, mely nálunk a nem magyar ajkúakat éri, hogy plane még nekik kell pénzt adni ama keresztifához, melyet a magyarok erőszakoskodó magyarítása váltuk a Golgothára cipeltet. Minden ily közművelődési egyesület egy van lefestve a nemzetiségek előtt már is, mint valami spanyol inquisíció, hát ha még egy általános adóvetetnék ki minden nemzetiségre, amint hogy nem is lehetne másképpen.

Hanem az ellenzéki sajtó persze fájja a riadót, és tüzei a közvéleményt, egekig dicsegteti az indítványt, csak azért, hogy annál jobban izgathasson a tagadó válasza, mely Tisza Kálmántól érkezni fog.

És így vagyunk az ellenzékkel minden ponton. Így vagyunk vele minden alkalomnál, a melyből valami csotapatót csinálhat. Tisza nem engedte meg, hogy „Kisbirtokosok egyesülete” címen egy ellenzéki esztétikus nemzetiségi liga alakuljon, a közművelődési egyesületeket istenítő ellenzéki sajtó tehát uti érte Tisza Kálmánt.

— Tisza nem engedheti meg, hogy „magyar közművelődési” címen, társadalmi ügyben, más nemzetiségek is hivatalosan megadózthassanak, hát a torontáli liga pártolói útni fogják érte Tisza Kálmánt.

Am épüljön hát ezen az ellenzéki politikán aki épülni akar, de minél kevesebben épülnek már. Minél kevesebben kapnak már a nagy hangon. sőt kezdik befogni füleiket, hogy ebben a napról napra felmerülő éktelen diszharmoniaiban a finomabb hallóérzékét megmenthesék.

A tanítók és azok gyűlései.

Az X. pusztai szubancz megfélemlésének akarván, ebbeliszándékát bejelentő papjának, kiegészítve erkölcsi oktatás után a következő kérdést teszi fel neki: „Mond meg csak nekem fiam, hogy a három isteni szövely közül, melyik halt meg értünk a keresztén?” A fiú áll és bámul, végre csudálkozva kérdi: „Hát meghalt valamelyik, kérem alásan?” „De meg ám, hát te még azt sem tudod?” volt a plébános válasza. „Jaj, kérem alásan mi történik még a másik kettő is meghalhat, még mi ott a pusztán megtudjuk” lön a felelet. És ugyan anekdota, de bátran meg is történhetet, a régebbi időben. Most már ilyesmi nem történhet, mert ma már minden községben, sőt a valamire való pusztán is ott áll a népiszkola, mint az elemi tudományok tárháza, a hit, remény, szeretet és világosság terjesztője. A régi csizmadia és szabóféle tanítómesterek is kihalófélben vannak. Évek óta a tanítóképzésre is kiváló gond fordítottatik úgy annyira, hogy magyarországon ma már a szélrózsa, minden irányában derék néptanítók működnek, kiknek szakképzettségüktől, buzgalmuktól és szeretettel párosult munkájuktól függ, nemcsak a szorosán vett tanítás sikere; hanem az egész iskolának az életre, a társadalomra, a hazára s a jövő nemzedékre terjedő áldásos hatása is. Mint a művészsége a hideg márványt akként műveli, idomítja és lelkesíti a jó tanító, oktatása és nevelése által növ-

dékeit. Mint az íblett szobrász kezének néma — de őt minden időközön át dicsegtető műveibe — az élettelen szobrokba: mintegy életet látszik önteni: akként ad és önt valósággal életet a vallásos, erkölcsi s emberbaráti érzelmek, a haza, fejedelmek, egyházi és világi előjárók a törvények iránti szeretet, tisztelőt és engedelmességet becsépgtetése által egy nemes hivatását jól felfogott lelkes tanító a fogékony gyermeki szívbe.

Ma néptanítóink tisztában vannak már azzal: hogy nem elég a gyermekeket sok esetben öntudatosan alig felfogható s elcsúsztatott ismeretekkel halmozni el, hanem mulhatatlanul szükséges a növendékekkel megismertetni a jót, az igazat, szépet és nemeset, s ezek iránt fogékony lelkeikben felkeltetni az őszint azoknak követésére, hogy azoknak folytonos gyakorlása által kifejlődjék és megerősödjék bennük a hit, becsületesség, jóakarát és jellem.

Néptanítóink ily szellemben fogják föl ma már nemes hivatásukat.

S mégis — nagyon szomorú — hogy a társadalom nem adja, még mindig nem akarja megadni a tanítónak ama helyet, melyet nemes munkája, szakképzettsége és műveltsége folytán méltán megérdemel. Elnevezik a pályát melyen működik magasztosnak, fel-dizitlik csifrábbnál csifrább címekkel, mint a meg-boldogult magyar nadrágot a sujtással, de mégis minden pályák között ez az egyetlen az, melyen nem egyéni képességei, jelleme s becsülete szerint ítélnek meg az embert, hanem foglalkozás és fizetés mérvében. S miért? mert a társadalom még mindig nem hajlandó a tanítót a régi előítélet által kovácsolt szolgálat járma alól felszabadítani, mert még mindig abban a hiszemben van, hogy az embernevelés olyan közönséges mesterség, mint akár a csizmadiaság, melyet egy kis száraz kenyérért és sovány vigasztalásért bárki is elvégezhet. Innét van, hogy még mindig találhatik olyan nagy férfiu, ki tisztességén alulinak tartja a tanítóval szóba állani, halásan elfelejtve, hogy egykor az a szegény lenézett néptanító vette meg fundaméntumát az ő mai nagyúrni mivoltának. Hja! A nép tanító addig — minden — míg kötelességeiről, de — semmi — ha jogairól van szó.

Laikusok és paedagógusok azt is roppant hangoztatják, hogy ha a néptanító a fent körvonalozott nemes feladatát lelkiismeretesen megoldani akarja, akkor ő maga is folytonos önképzésre van utalva. Mely önképzésnek hogy a tanítógyűlések hathatós előmozdító eszközei annyi tény, eltekintve attól, hogy némelyek azokat mulatság és a sörge földig való ivás alkalmául deklarálják. (Vége köv.)

Vasut ügy.

A Budapest illetve vács b-gyarmati vasut érdekeiben emeljük fel szavunkat. A köznapiaság ismét erőveti közönségünk, nincs eszme, nincs életrevaló terv amiért beválna. Csendes nyugalom fogta el a kedélyeket. A földmives egykedvűen szánt vet régi rosz faekéjén; az iparos toldoz, foldoz, reperál és kinlódik családjával, a kereskedő rosz és drága cikkekkal bosszantja a közönséget. Lenne csak vasutunk! Akkor a rosz faeké tüzre kerül és hármas vaskével dolgoz-nék a gazda; az iparos új munkát készítene s a kereskedő nagy forgalommal élénk áruval jó és olcsó cikkeket árulna. Persze az élet mindenfelé!

— Hej pedig „az asszonyi állat szép de veszedelmes...” — mondja a jó Petőfi — ezt maga kedves Y. ur — úgy látszik — egészen figyelmen kívül hagyja, pedig csak tudná, a mit én tudok... „So kat mondó hunyorgatások és arczjáték következik

Y.-ban föltámad a „zöld szemű szörny”, szemöldökeit haragosan összesorja s idegesen döreśli ujjával felső ajkát, — mégis állal kérdezősködni és szótlanul megy tovább.

— Ugy bizony — folytatja a derék ur — az szép X.-né, a ki olyan ártatlan madonna arczokat vág magának, mintha kettőt se tudna számolni, éppen a minap is a külváros utcáin sétált Ernővel s bizony isten még edesebben pislogott rá, mint önére.

Y. Már vérszere harapta ajkait, szeme majd kinyírt üregéből és melle úgy zihál, mint egy kovács-fajta, kezét belegyűri egészen kabátja zsebébe s gör-csően öklökre szorítja.

A jámbor férfin tudja, hogy most taplót dugott a fülebe s gyorsan átvizsi a tárgyat Y. egyik jó barátjára s azt kezdi mesélni neki, hogy szidja az őt a háta megett.

Y. félig halva, csapdán a dühtől támoilyog be a házba, a hol látogatást kell tennie s melyet szorongatva elérték s úgy érzi, hogy agyveleje forró ólommal van tele s mintha szíve kettő akarna repedni a kintől.

— Mikor is látta ön X.-né Ernővel a külvárosban? Nyűgi végre ki, mikor búcsúzni kezdenek.

— Hát hát éppen tegnap — hebegi a rágalmak főmatadorja s arczán látszik a kimondhatatlan gyönyör melyet aljas lelkű emberek éreznek, ha valakinek fájdalmat okoztak.

Y. arca egészen — kiderül. Megtörli zsebkendőjével verejtékes homlokát és ajkára viaszszökken ismét a mosoly.

— Az lehetetlen, hiszen X. asszony akkor éppen velem és egy barátjával kocsikázott a ligetben, egyszerre két helyen lenni addig pedig még csak a híres bűvész Philadelphia volt képes.

— No hát akkor tegnapelőtt volt — feleli dübösen az illető ur — nem akarva kiengedni kezéből martalékát.

— Akkor még kint sem volt a lakásáról és én Delphit legújabb novelláját olvastam fel éppen neki.

A rágalmak nagy mestere végkép ki van hozva sodrából, szégyenlően oldalaz el s ott hagyja Y. a ki végre bemegy a házba. De azért az estélyét mégis elrontotta látogatását végezve, elött X. asszonyhoz, a ki véletlenül éppen nem volt otthon, de egy szomszéd-ban lakó barátjához ment át. Y. ur agyában mindenféle rémlátványok csoportosultak, nyugtalanul járt le s fel a szobában s a társalgónál mulattatta a halottakkal s mintán X. né még mindig késik haza egészen idegesen távozott.

Hátba mégis... De még a gondolatért is megharagudott magára, nem, az nem lehet, az ő szentsége, az ő bálványa csakugyan az a remes szívű, anyagi jószág asszony a minőnek ő ismeri, a ki előtt a legundokabb rágalom is kénytelen megszágyonulniem le-rakni a fegyvert.

Elkezd nyugodtan átlátolni, lehúzza sáros cipőit, kabátot cserél és igyekszik kiverni ezeket a rosz gondolatokat fejéből.

Mindazonáltal elszalasztja inasát X. asszonyhoz; a fiú nem sokára jó viasza s mosolyogva áll meg ura előtt.

A furszagos fickó sejtí már, hogy urát ismét a feltékenység démonja zaklatja

— Hát?...

— Hát kérem alásan, otthon van és várja az urát, — csak egy kicsit oda át volt Malvin nagyságánál valami ruhát próbálni.

X.-né — kinek társalgónője mindent elmondott — mosolyogva fogadja Y. ont és kezével belemarkolva bajába csak annyit mond neki:

— Ó, ó, maga bukei...

A „bukei” pedig elpirulva, szégyenkezve csak lehajítja fejét és csókjaival halmozva el bálványa kezét, halkan uttoggja:

— Nem hittem, nem hittem én semmit, imádom!

Mintha valami rossz szellem vett volna erőt rajtunk, úgy elhagytuk vasutjainkat a közönség egy-mást diskutálja, s a felvert jókedv magától lobad lefelé. Már hónapok múltak el, hogy kibocsátattak az új nyilatkozatok és kötelező aláírások, és azóta alig jött be néhány aláírás. Mi ennek oka? Talán meg-szűnt a bizalom, talán a kivethetőség iránt vannak ké-telyek? Nem, csupán átkos lethargia, ostoba köznapiság, gyáva tehetetlenség az, ami a kedélyeket elszab-asztotta. Beszög, megadjunk ennek az árárt!

Alig van vesztegetni való idő! Most vagy soha! Felkérjük, figyelemztetjük és intjük az érdekeltséget, hogy terjeszse be aláírásait, legalább azon összeg ere-jéig, a melyet ez előtt felajánlt, a tegye lehetővé azt, hogy alispánunk és megbízott férfiak az ügyben to-vábbi lépéseket teheszenek.

Epen most vesszük a hírt, hogy Nyitra megyének szept. 28-án tartott rendkívüli közgyűlése egy fontos vasuti határozattal foglalkozott, melybe mi is belefog-nunk vonattuk. (Ha magunk nem, hát mások gondos-kodnak rólunk.) Ezen vasuti tervekről a „Nyitrai Köz-löny” a következőket írja:

Két terv fekszik előttünk. Az egyik rövid össze-kötő vonalak létesítését czélozza: Nyitra és Galgóc; azután Nagyszombat, Szeicz, Göding végre Léva és Nyitra közt. A másik egy nagy kiviteli pálya terve, mely Egerből, vagy helyesebben Pöspökladányból in-dulva Heves-, Nógrád-, Hont-, Bars- és Nyitra megyék területén át Morvaországban Gödingnél esetleg Lu-denburgnál csatlakoznék az osztrák éjszakai pályával.

Ezen tervek közül az előbbi rövid összekötő vo-nalával egyáltalában nem elégitene ki egyetlen köz-gazdasági érdeket sem, mivel a sok rövid összekötő vonal szögletes elhajlásaival a vonalat felette meg-bonyolítja; más részről pedig áru szállítás gyorsaságát a különböző vasuti vállalatok közt szükséges át-vételeknek és átadásnak idő fecserléssel járó munkája is nagyon lassítja. De ezeken felül tény az, hogy rövid a drága vonalaknak építési költségeit a pénzpiacz legkedvezőbb esélyei közt sem lehet beszerezni; mert az ily rövid, korlátozott üzemmél bíró vonalakról az átviteli forgalom teljesen elmarad; kis kerületre kor-látozott vasuti üzem pedig elviselhető tarifák mellett soha sem biztosíthat annyi jövedelmet, amennyit főleg a mi, több vizválasztók átmetszése s folyók áthidalása következtében aránylag költségesebb vasuti vonalunk-nál a befektetett építési tőke gyümölcsözőtése követel.

Ezt a tervet tehát kivethetlenné tartjuk; azért nem is foglalkozunk vele.

Maradna tehát a másik terv, mely egy nagy ki-viteli pálya létesítésére irányul. Mi ezt a tervet olyan-nak tartjuk, mely magában hordja mindazon előnyö-ket és feltételeket, melyek a vasutak létesítésének szülő okai; amennyiben nem lehet kétségünk az iránt, hogy ez a pálya közgazdasági érdekeink felvirágzásával az észlethálózathoz eső egész Felvidéknek élet erőt fogná képezni; és mert az is kétségtelen, hogy kiépítésére bízton remélhető üzleti jövedelmességénél fogva, a pénz-piacon uralgó kedvező áramlat folytán elhelyezésre váró tőkék önként fogának jelentkezni.

De tekintjük a pályának tervezett s földrajzilag kiválóan előnyös elhelyezését.

A pálya vonala Pöspökladánytól Morvaország ha-tárán 342 kilométer hosszú, s Átszeli Hajdumegyét Pöspökladánytól Tiszafüredig; Hevesmegyét egész hossz-szában, Nógrád-, Hont-, Bars- és Nyitra megyéket pe-dig derék szélességükben.

Ez öt megye területe: 22,600 kilométer. Népe-sége 1,123,000. Termelése az 1882. évi statisztikai köz-lemények III. füzeté szerint közel 25 millió métermá-szra van téve a mezőgazdasági termények valamennyi válfajában, melyből a leginkább kivitelre termelt ga-bonémak, jelesen: a búza árpa és repace, meghalad-ják a 7 millió hektoliter mennyiséget.

E számok határozottan azt bizonyítják, hogy ter-vezett pályánknak egész vonala az ország nagy ter-melő vidékeihez sorolható területbe esik és hogy ek-ként legalább is oly teherforgalomra számíthat teljes bizonyossággal mint a milyennel az országnak bár-melyik elsőrangú vasut vonala tényleg bír.

A tervezett nagy vasuti határozat költségei is ki-vannak hozzávetőleg számítva.

A számítás eredménye az: hogy a pálya teher-forgalma legkisebb tételben meg fogja haladni a 8 mi-lió métermázsas súlyt, személyforgalma pedig el fogja érni az 500 ezeret.

Ez lenne tehát az a forgalom a mire biztosan le-het számítani és a mi, — az építésbe befektetett tő-kének okезerősen várható jövedelmét biztosan be fogja hozni.

Áttérve a kivitel költségeire, itt is számításba vet-tük a vasuti évkönyvekben, s az 1882. évi statisztikai

közlemények VII. füzetében ismertetett adatokat, ha-bár nem is költjük magunkat sem a magyar állam, sem a magán társulatok által eszközölt építkezéseknek kö-zéparban kimutatott költségeihez. Az előbbi: 67,000 frtban mutatja ki Dekán Mihály 1884. évben kiadott művében, míg a statisztikai közleményekben 104,000 frtra van téve. A magán társulatok által épített va-sutak közül legtöbbbe került az osztrák—magyar pálya: 181,000 frt kilométerenként.

Mi arra az álláspontra helyezkedünk, hogy a va-sut építések rendszere a gépek tökéletesítése miatt nem oly szigorú feltételeket szab ma, mint korábbi idők-ben. Így terep nehézségeknél az emelkedés és elhaj-lás ma sokkal nagyobb lehet, mi az építés költségeit mindenesetre apasztja. Sőt az is figyelembe jöhet, hogy pályánk egyetlen ponton sem fog igényelni fényűzést jelentő építkezést, már csak azért sem, mert a fővá-rost közvetlenül érinteni nem fogná, mi ismét költség kiméltet eredményez.

Mindezeket tekintve, de másrésről tekintve azt is, hogy az egész vonalon 8 vizválasztó fessik át-szólásra és 8 folyammedence áthidalására lenne szükség, mi megint az építésnél elég terep nehézséget, illetve költség emelést okoz — számításainkat a vasut épít-kezések közt szerzett tapasztalatok alapján következő tételekben mutatjuk ki

I. Építési költség.

1. Előmunkálatok	200 frt
2. Földbevételek	4000 "
3. Alépítmények	21,000 "
4. Felépítmények	21,000 "
5. Magas építmények	10,000 "

Összesen: 56,200 frt

kilométerenként.

II. Üzembe helyezési költségek.

1. Kezelés és felügyelet	1000 frt
2. Járművek beszerzése	15,000 "
3. Pálya és műhely felszerelése	1500 "
4. Egyéb kiadások	12,000 "

Összesen: 20,500 frt

kilométerenként.

A pálya kiépítése, felszerelése és üzembe helye-zése tehát a legnagyobb valószínűség szerint 86,700 frtot igényelne kilométerenként, mely az egész 342 kilométer hosszú vonalon 29,309,400 frt tőkének fe-lül meg.

A mi az üzleti kiadásokat illeti, ennek évi átlagát pályánkra nézve azon összegekben fogadhatjuk el, melyek a magyar állam vasutjainak kezelésénél igénybe vétettek. Az 1882. évi statisztikai közlemények VII. füzetében foglalt B. táblázat szerint a magyar vasutak-nál az üzleti kiadások következők voltak:

1. Igazgatási költségek	163 frt
2. Pálya felügyelet és fentartás	1588 "
3. Forgalmi és kereskedelmi szolgálat	1169 "
4. Vonatmozdítás és műhely szolgálat	1057 "
5. Anyag kezelés	58 "
6. Nem kizárólag üzleti kiadások	212 "

Összesen: 4247 frt

kilométerenként.

Az összes üzleti kiadás ezek szerint 342 kilomé-ter hosszú pályánkon közép számítással 1,452,474 frtra rugas.

Vizonyítanunk már most a legkisebb számítással remélhető jövedelmet a kiadásokhoz — következő ered-ményre jutunk

Fentebb 8 millió métermázsára, illetve 800,000 tonnára tettük pályánknak évi teherforgalmát. E te-hermennyiség szállításából a legkisebb számítással re-mélhetünk annyi jövedelmet, mennyit a magyar állami vasutak teherforgalma hoz. Az 1882. évi statisztikai közlemények VII. füzetében foglalt G. táblázat szer-int pedig 1 tonna teher, minden osztály átlagában 3 frt 19 krt jövedelmezett. A már most ezt az átlagos jövedelmet, szintén minden teherosztály után átlagban, pályánknak 800,000 tonna teherforgalmával sokszoroz-zuk, — egészen véve pályánk teherszállítása a leg-kisebb számítással 2 552,000 frt jövedelmet adhat.

A személyforgalomból sem számítunk magasabb bevételekre, mint amennyit a magyar állami vasutak személyszállítási forgalma az 1882. évi statisztikai köz-lemények VII. füzetében közölt adatok szerint jöve-delmezett, jelesen: 1 frt 26 krt számítunk átlagban minden utas után, mi 500,000 személyre téve a for-galmat 640,000 frt jövedelmet hozna.

A személy és teherforgalom után ekként pályánk összes jövedelmét a legkisebb számítással 3,192,000 frtra tesszük miből levonva az 1,452,474 frtra elő-irányított üzem költségeket, maradna mintegy 1,720,526 frt tiszta jövedelem, mely a befektetendő tőkének kö-zel 6 százalékat képezi.

Mind ezekben azonban még épséggel nem me-ritettünk ki minden jövedelmi forrást, s az elsoroltá-kon kívül találhatnánk még másokat is, de ezeket an-

nál fogva mellőzzük; mert számításainkat biztos ala-pokra kívántuk fektetni.

Ezek után pedig egész határozottsággal kijelent-hetjük, hogy pályánk életképes és hogy létesítésének látható akadályai nem lesznek sem az érdekeltség, sem a pénzpiacz hatalmi körében.

Kétségkívül ezen tervezet ránk Nógrádiakra szin-tén igen előnyös lenne, — de az semmiestre sem zárna ki, sőt még inkább kíváncsatos lenne, hogy me-gyénk székvárosa az ország fővárosával vasuti össze-köttetésben legyen.

István bácsi.

Leikes ünnepet ült szeptember 20-án Esztergom városa.

Társadalmi életünk egy kimagasló tagja elisme-résének áldozott kinek magá: emelkedett szellemé, minden gondolata, szívének minden dobbanása csak a közjót volt.

A tevékeny férfiú hasonló közöttünk az égbolt milliárd csillagai közt szerényen fénylő holdhoz, a mely nem csillogni született, hanem szerény sugaraival bo-hatolni az ártatlan gyermeki szívekbe és azokkal megismertetni a szeretet Istenének képét, mint a ki a világ teremője, gondviselője és a jóknak jutalmazója.

Ő volt az ki a falusi iskolázatlan nép kezébe könyvet adott, mely a vallásos élet országába vezette a gondolatokat; — imáival, erkölcsi elbeszéléseivel törekedett eloszlalni a babonát és megismertetni az emberiség Megváltóját.

Ő az, ki a magyar főúrnus szellemi aristocratiá-jában oly előkelő szerepet játszik, kinek czélja a kü-lönböző elszaggyatott társadalmi kötelekeket ismét öss-zesűzni.

Alig van egyesület társulat Esztergom megyében hol neki a kitartó hű munkának szerepe ne lett volna, lépten nyomon buzdít, vigasztal, a csüggedőket o-m engedi elesni, az összekötő erőt a béke szellemé vel tartja fent.

Megjelenése, szellemes modora lekötölező és fe-lejthetetlen.

Nem csoda hogy ily nemes tulajdonok mellett munkáját hősileg kibírta.

50 év alatt sokat látott ballott olvasott tapasztalt tanult és hogy a talaj nemes volt, eléggé meg-mutatta termőképességét önálló működésének egész sorozata.

Az ő irodalmi alkotásai csakugyan mind, népünk és társadalmi életünk javítására czélozva.

Az ő 50 éves írói működése ünnepélye oly egy-szerű volt mint a mily egyszerű ő maga, — oly em-lékezetes mint az ő emléke, mely kitörölhetlenül lesz felróva Esztergom megye és társadalmi életünk törté-nelmében.

Mi is kérjük az egek urát, hogy adjon a jó öreg főpapnak még hosszú és boldog életet.

Az ő életére és tevékenységére még szűkegünk van a ki éber örködéssel figyelemztesse az ifjabb nemse-déket a szentíró e nagy jelentőségű szavaira:

„Elvész az a nép, mely tudomány nélkül való”.

Polya Lajos.

H i r e k.

A primás helyett, akit B. Gyarmaton nagy ová-tiókkal vártak, Boltizár József püspök érkezett B.-Gyarmatra. Mint értesülünk, a primás kissé rosszul érezte magát, s ez okból Dejtáron maradt. Boltizár püspök ur innen Szécsénybe ment, hová Szerényi János főszolgabíró kísérte.

Szontagh Pál belső titkos tanácsos úr s a b. gyar-mati kerület képviselője a parlamentnek ismét ocsat-lan bizalmában részesült, amennyiben a parlament al-elnökűl jóformán egyhangulag (166 szavazattal nyert 158-at) lett megválasztva. Az ő kiténtetése egyszerűlnd kiténtetése ama kerületnek, melynek ő a képviselője.

A közigazgatási bizottság havi ülése, holnap, okt. 5-én fog megtartatni A bizottsági ülésen elnökölni fog Gr. Gyürky Ábrahám főispán ur önmagyméltósága, kit ma este várnak a székvárosba.

Kovács Ferencz loconcal kir. közjegyző úr, s a „Losoncz és Vidéke” című lap tulajdonosainak érde-mes képviselője, szept. 30-án városunkban időzött s néhány jó órát töltött az ötlet tisztelő és szerető bará-tok körében.

Hymen. Lóvit Kálmán budapesti kereskedő e na-pokban jegyezte el Herceog Fáni kisasszonyt, Herceog Israel kedves és szép leányát, B.-Gyarmaton.

Áthelyezés. Csefalvay István, a b. gyarmati kir. törvényszék segédtelekkönyvvezetője, az újonnan szerve-zett rótsági (ideiglenesen terekel) járásbírószági telek-könyvhöz segédtelekkönyvi minőségben áthelyeztetett.

Érdekes per. A b. gyarmati kir. törvényszék szept. hó 29-ki ülésén volt előadva Huszár Béla meghossza-

bírtott kiskorújának megvádoltatása tárgyában. Huszár Bélának törvényszéki kirendelt ügygondnoka: Vannay Ignác b-gyarmati ügyvéd által beadott kereset. A kir. törvényszék a kiskorúság megszüntetése iránti keresetet elutasította, s így Huszár Béla úr, ki jelenleg Hontmegyében Balogon lakik, továbbra is Huszár István úr apai hatalmának gyakorlata alatt marad. — A törvényszék legfőbb indoka az, hogy Huszár Béla úr a megbosszabított kiskorúság alatt is tetemes adósságokat csinált.

Nagy zivatar dúlt B. Gyarmaton és vidékén, de Mikai vidékén is szept. 28-án. B. Gyarmaton ekkor nagy vásár volt a vihar, mely d. u. fél kettőtől egy negyed háromig dühöngött, a sátorokat mind feltorgatta, kerítéseket kiszakított, rozsa fedeleket ledobott. A „bótel rák” udvarán lévő nagy állás tetejét lekapták, s az alatta lévő két vásáros vidéki egyént a lebulló szarufák erősen megsebesítették. — A borházakat sem kímélte meg az orkán, így a város bírójának borházáról a tetőt az útra vetette. Miksaiban is egy nagyobb ház tetejét az út közepére dobta. A fákban is óriási pusztításokat vitt végbe az orkán, főleg pedig az út segélyző fákat ostromolta meg. A zivatar óta hideg esős napok következtek be.

Egészséges közeg. Dr. Feledi Ferencz járási orvos úr jelentése szerint Agárdon a júl. okt. évnegyedben egy halálozási eset sem fordult elő. A lakosság száma: 496.

Az országos kiállításra Geschelt Armin b-gyarmati szabó iparos, jó munkáért, szintén kiutaltatva lett.

A felvidéki közm. egyet. nórádi főiskola Kövy Ti vadar ur elnöksége alatt szept. 27-én tartotta évi közgyűlését.

A b-gyarmati ltr. hitközség haladó része agitációt indított meg a mult hetekben az orthodoxok ellen. A mult hétben nagy falragaszok hirdették, hogy „díjen Bercselli Lipót elnökjelölt.” Szept. 30-án kellett volna végmeneni a választásnak; azonban az orthodoxok többségben vannak, s így nem volt kilátás arra, hogy Bercselli Lipót ur, Weiss Salamon urat, a hitközség jubileárius bíráját megbuktassa. Az óvatosságot látva tehát compromissumra léptek, s egyik kikötményök az is volt, hogy a hirdetések a templomban eszentul magyarulvalva tétessenek ki. Ez is csak valami.

A sz. mihályi vásár B. Gyarmaton a reményeknek meg nem felelt, elég népes volt ugyan, de a nagy kínálattal szemben alig volt kereslet. Steller bácsi megis jegyezte rá, hogy egy tehenért kettőt adtak. Szarvasmarhákból igen szép példányokat lehetett látni a vásáron. Birka kevés volt. A hivatalos adatok szerint behajtatott: 1567 drb, 10 317 és birka 4153 drb. A gabona ára kissé emelkedett. A kirakó vásár szintén népes volt, de kevésbé eredményes. A vásáros iparosok már délután 2 órakor szedték össze sátorfájukat.

A szűretek korlátozására meg van a megyei szabályrendelet, mely szerint Nógrádmegyében a szűretek okt. 10-ke előtt nem kezdhetők. Azonban csak írott malasztanak látszik, mert közsegeink javában szűretelek mindenfelé.

A b-gyarmati temető hullaházában egy halottat

ott felejtettek, s csak negyednapra temették el, mikor a hulla teljes feloszlanak indult. Kinek kötelessége erre felügyelni?

A morgóhíradó hírek mindenesetre tulzoltak, de egy rendelet megerősíti, hogy monarchiánk erősen erdőkölök a balkáni eszmények iránt. A törvényhatóságokhoz ugyanis rendelet érkezett, hogy tegyenek jelentést, mennyi átvonuló katonaságot képesek ellátni. Ez a rendelet minden évben ismétlődik, de válasza nincs kitűve záros határidő, míg az idén felelősség terhe alatt ki van mondva, hogy a kérdésre 24 óra alatt meg kell felelni.

Iparosaink mintegy 52-en tegnap este indultak B. Gyarmatról az országos kiállítás megtekintésére. Vigán indultak el, s azt hisszük, hogy habár fűres zsebbel, de hasznukra válható nagy tapasztalatokkal fognak visszaférni. Vezérelje őket az isten szerencsésen!

A magyar demokraciá lapja ez idő szerint a szó legizsibb értelmében a „Pesti Hírlap”, mely kormánytól és pártoktól egyaránt függetlenül, erélyvel és igazsággal szolgálja a nemzeti politika, a szabadelvű haladás és a magyar demokraciá érdekeit. S emellett jólértesültség, élelenség, a tartalom gazdagsága és választékosága tekintetében egy más lap sem mulja föl. Mindehez járul már a közel hetekben az a nagy előny, hogy a lap — új tökéletesített nyomdagép bevezetése folytán — mindennap két egész ivon (16 oldal) fog megjelenni, s már fölívá jut az olvasó kezei közé, fölülmúlva ezzel valamennyi bécsi lapot is. A legjellegesebb publicistikai erők, a legkitűnőbb tárcírók foglalnak helyet a „Pesti Hírlap” munkatársainak díszes sorozatában, kik közül legyen elég fölemlíteni Pulasky Ferencet, Török Kálmánt, Bekács Gusztávot, Pesty Frigyeset, Borostyáni Nándort, dr. Kenedi Gézát, (a felelős szerkesztőt), Mikszáth Kálmánt, Bartók Lajost, Agai Adolfot, Tóth Bélát, stb. Specialitásait képvisik a Pesti Hírlapnak: a „Tisztelet Házából” című országgyűlési karcolatok (Mikszáth Kálmán tollából), szemelvények minden héten egy vagy két szerzemény nyel mulattató apróbb közlemények, (karcolatok, párisi apróságok, vegyesek, adomák), szerkesztői tizenetek oly számmal, mint egy más lapban sem. S e gazdag tartalmu lap ára mégis csak 3 frt 50 kr negyedévre, 1 frt 20 kr egy hóra. Előfizetés minden napon kezdhető, s az előfizetési díjak a Pesti Hírlap kiadóhivatalába (Budapest, nádor utca 7. sz.) küldendők, honnét levelező lapon kifejezett óhajra mutattványzatokat is küldenek egy hétig ingyen.

Apróságok.

Két vidéki atyafi megáll B. Gyarmaton „Bachár” úr kereskedése előtt, s nézik a csőgátlást. Az egyik atyafi, visszamelekezve a régi jó időkre, felszólal és mondja társának: „Komé, nem látja kend, hogy aze felírás azon a táblán roz, mert ott „Omasztának” kellene felírva lenni. „Hát nem tudja kend, mond a másik atyafi, hogy Omaszta Bachára magyarosította a nevet.”

Bóboez elő tehetségéről általánosan ismeretesek B. S. ügyvéd urak. Egyszer együtt utaztak Loeonczról B. Gyarmatra B. az uton folyvást beszélt s nem engedte szóhoz jutni S. ügyvéd urat. S úr megfogadta hogy B.-vel soha sem utazik többé. S úr azonban nem csak ily fogadást tett, de megis bosszulta a dolgot, és egy Jesszenszky Danó úrnál levő estély al-

kalmával B urat bemutatta P. néniének, aki meg arról volt ismeretes, hogy elitartotta az emberiségével két napig is. P. néni mellett B. ügyvéd úr csakugyan nem jutott szóhoz s emiatt megis szűkölt a jó mulatságból.

Hirdetés 200 év előtt. Ompa mese beadt, hogy most nehezebb megélni, mint régebben. Hogy mennyi mindenhez kellett pátkálni az iparral és kereskedelemmel foglalkozó embernek érteni, kiűlnik egy régi hirdetésből, melyet 1630-ban tett közzé egy székelyi kereskedő. — A hirdetés szóról szóra így hangzik: „Makert izmák borbély, parékaesimáló, lakolamenter, kovács és doktor; a haját puderossa, vagy pomádézsa készít és foltoz csizmákat és cipőket; eszt vág; fogat húz; tanít olvasni, írni és tánczolni; Áru mindenféle illatszereket, papirost, kitűnő subiczket, beringet, paszulyt rubakéft és mindennemű csemegéket.

Nagylelkűség. A báró egyetlen leendő örököse egy fiatal leány, a kinek azonban még soha egy fillért sem adott. — Nemrég egy barátja figyelmesséi, hogy a leánynak szerencséje akadna, ha a báró valamit akarna érte tenni. — Valamit tenni? — mondja a vén szegori, no jól van: betegnek tettelem magamat!

Elővigyázó vendég. Vendég: Pincér, vannak-e macskák a házában? Pincér: Igenis, uram, három macskánk van. Vendég: Hozza ide! — Mikor a pincér a parancsot teljesíti, a vendég így folytatja: Hagyja ezeket itt, s rendeljen számomra egy nyulacsényét!

K. úr nagy kártyás volt. Egyszer minden bankó pénzét elkártyázta, s csak 50 arany maradt nála; de a szép aranyakat is elcsépték tőle, ugyazomban, hogy az aranyakat 7 frtjával váltották be. K. örököse-jének így dicsekedett: „Amennyi az aranyakat jól be-váltottam 7 frtot kaptam darabjárt.”

Kérdés és felelet. Katholikus pap kapta a rabbitól. Olyan városkában éltek, melynek békéjét sohasem zavarta vallásos egyenletlenség s a kettő között felekezetek papjai barátságban éltek egymással. Együtt voltak a rabbi ezüst menyegzőjén is, vigán mulatva keverve az okos és tréfás szót. A katolikus káplán többi közt így szólt a rabbihoz: „Ugyan mondja, én, ki szabadelvű ember, képes volna rázánni magát arra, hogy diszódhat egyék; például sonkát? Rége. Különösen egy esetben „hagzott a válasz. „Mily esetben?” szótól kérdeni a káplán. „Tiszteleddésiged lakodalman” felelt mosolyogva a rabbi.

Feladó szerkesztő:

Horváth Danó.

4114-405 sz. Árverési hirdetményt kiírtam.

A b-gyarmati kir. törvénzék mint utkvi hatóság kőshíré teszi, hogy a b-gyarmati takarékpénztár végrehajtásának Plachy László végrehajtást szénvedő elleni 1300 frt tőkekövetelés és jár. iránti végrehajtási ügyében az árverést a b-gyarmati kir. törvénzék levő Riba határában fekvő a ribai 72 sz. tkvi 1. sz. sz. 250 brsz. nemzeti birtokból Plachy László ültet. részbeli jutalékra 472 frtban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte és hogy a fennebb megjelölt ingatlan az 1885. évi október hó 20-ik napján d. e. 10 órakor Riba közeg. házában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól beidatni fog.

Árverési szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át készpénzben vagy az 1881. LX. t. cz. 42 §-ban jelzett arfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. alatti igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt ovadékképes értékpapirban a kikiáltott kezéhez letenni, vagy az 1881. LX. t. cz. 170 §-a értelmében a bánatpénznek bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályzatról elismervényt ászolgáltatni.

Kelt B-Gyarmaton a kir. törvénzéknek 1885. évi július hó 29-én tartott üléséből.

HIRDETÉSEK.

4313-985.

Az ipolyági kir. törvénzék mint utkvi hatóság kőshíré teszi, hogy Hirsch András kis csalomiai lakos mint végrehajtásnak, Kovács János ottani lakos mint végrehajtást szénvedő elleni 25 frt 40 kr tőkekövetelés és járulékaiknak kielégítése iránti végrehajtási ügyében az ipolyági kir. törvénzék területén lévő Kis-Csalomia közeg határában fekvő a kis csalomiai 36 sz. tkvi 1. sz. 10. soroz. a Kovács Pálné sz. Czellig Mária, Hirsch András, és a végrehajtást szénvedő Kovács János közös tulajdonánál felvett 34. sz. lakház, bel és egy egész urb: külteleknek Kovács Jánost, végrehajtást szénvedő illető egy negyed részre az árverést 1178 frtban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlan jutalék az 1885. évi október hó 20-ik napján d. e. 10 órakor Kis-Csalomian közeg bíróságnál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól beidatni fog.

Árverési szándékozók tartoznak az ingatlan jutalék becsárának 10%-át vagyis 117 frtot készpénzben, vagy az 1881. LX. t. cz. 42 §-ban jelzett arfolyammal számított és az 1881. évi november 1-én 3333. sz. alatti kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt ovadékképes értékpapirban a kikiáltott kezéhez letenni, vagy az 1881. LX. t. cz. 170 §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályzatról elismervényt ászolgáltatni.

Kir. törvénzék tkvi hatóság Ipolyágon 1885. évi szeptember hó 7-én.

3761-886. szám.

A b-gyarmati kir. törvénzék mint telekkönyvi hatóság kőshíré teszi, hogy a b-gyarmati népbank végrehajtásának Zöldághy Ferencz végrehajtást szénvedő elleni 900 frt tőkekövetelés és járulékaik iránti végrehajtási ügyében az árverést a b-gyarmati kir. törvénzék területén lévő B-Gyarmat m. városban fekvő a b-gyarmati 1147 sz. tkvi 1. sor. 26 brsz. 10 népsorsz. censuális házra és belt lekre 1005 frtban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlan az 1885. évi október hó 14-ik napján d. e. 10 órakor a b-gyarmati tkvi hivatalban megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól beidatni fog.

Árverési szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át készpénzben vagy 1881. évi LX. 42 §-ban jelzett arfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. alatti kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt ovadékképes értékpapirban a kikiáltott kezéhez letenni, vagy az 1881. LX. t. cz. 170 §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályzatról elismervényt ászolgáltatni.

Kelt B-Gyarmaton 1885. évi július hó 13-ik napján tartott üléséből.

A b-gyarmati kir. törvénzék mint telekkönyvi hatóság.

Hordó eladás.

Használt és új állapotban lévő literirozott bor hordók eladók Streisinger Lipótnál Balassa Gyarmaton.

Árverési hirdetmény.

Néhai Szontagh Tivadar örököseit illető összes gazdasági felszerelvények, szarvasmarhák, lovak, juhok és egyéb ingóságok f. 1885. évi október hó 20-án d. e. 10 órakor Dolánban (Szécsénytől fél óra) nyilvános árverés útján elfognak árvereztetni.

VIDATS-EKÉK

Vidats-féle egyéb gépek és azok pótlésai

ezentul az eredeti Vidats-féle minták (modell) szerint osakis az alább irt gyárban kaphatók, mely az összes mintákat a Vidats-féle csődtömegtől megszerezve, azokat is gyártja.

A Schlik-féle vasöntőde és gépgyár-részvénytársaság gazdasági osztálya.

Központi iroda: Budapest, Váci-körút 57. szám.